II Книга Самуїла 16

Вірний Ціва 1-4; Семей проклинає Давида 5-14; Авесалом у Єрусалимі 15-23

1 Ледве перейшов Давид верх гори, аж ось назустріч йому Ціва, Мерібаалів слуга, з парою нав'ючених ослів, що несли на собі двісті буханців хліба, сто в'язанок родзинок, сто спілих плодів і бурдюк вина.

2 Давид і спитав у Ціви: “Навіщо воно в тебе?” Ціва відказав: “Осли для царського двору до їзди, хліб і спілі плоди на харч прислузі а вино на пиття потомленим у пустині.”

3 І питає цар: “А де ж син твого пана?” Ціва відказав цареві: “Он він зостався в Єрусалимі, бо подумав собі: сьогодні дім Ізраїлів віддасть мені батьківське царство.”

4 Тоді Давид сказав до Ціви: “Дивись, усе тепер твоє, що належало Мерібаалові.” Ціва каже: “Кланяюсь тобі, щоб й надалі знаходив ласку у твоїх очах, царю, мій пане!”

5 Коли цар Давид прибув у Бахурім, був там чоловік із Саулової родини на ім'я Семей, Герів син. Він вийшов і проклинав,

6 кидаючи камінням на Давида та на слуг царя Давида, його ж військо й усі витязі були праворуч і ліворуч від нього.

7 І говорив Семей, проклинаючи: “Геть, геть, мужу крови, мерзеннику!

8 Повернув на тебе Господь усю кров Саулового дому, що ти замість нього зробився царем. Дав Господь царство в руки Авесалома, твого сина. А тепер упало на тебе нещастя, бо ти чоловік крови!”

9 Тоді Авішай, син Церуї, каже до царя: “Чого ж то оцей здохлий собака проклинає мого пана-царя? Дозволь мені піти й стяти йому голову.”

10 Та цар відказав: “Що мені й вам сини Церуї? Якщо проклинає, бо Господь сказав йому: Проклинай Давида, - то хто може йому сказати: чому ти так робиш?”

11 І каже Давид до Авішая і до всіх своїх слуг: “Дивіться, ось мій син, що вийшов з мого тіла, наставився на моє життя, то скільки більше оцей веніяминянин? Лишіть його, нехай проклинає, бо це Господь звелів йому.

12 Може, Господь зглянеться на моє горе й віддасть мені добром замість сьогоднішнього прокльону.”

13 І йшов Давид із своїми людьми дорогою далі, Семей же посувався узгір'ям повз нього та, йдучи, раз-у-раз кляв і жбурляв камінням, здіймаючи куряву.

14 І прибув Давид і ввесь народ, що був з ним, - стомлені. І там відпочили вони.

15 Авесалом же й усі мужі ізраїльські ввійшли в Єрусалим. І Ахітофел теж був з ним.

16 Прийшов Хушай аркій, Давидів приятель, до Авесалома й каже йому: “Нехай живе цар,

нехай живе цар!”
17 Авесалом каже до Хушая: “Така твоя вірність до твого приятеля! Чого ж ти не пішов з твоїм приятелем?”
18 Хушай відказав Авесаломові: “О ні! Кого вибрав Господь та ввесь цей народ, і всі ці мужі ізраїльські, тому служитиму й при нім зостанусь.
19 А втім, кому ж я служитиму? Чи не його ж синові? Як служив твоєму батькові, так служитиму й тобі!”
20 Тоді Авесалом каже до Ахітофела: “Порадь мені, що чинити.”
21 Ахітофел каже Авесаломові: “Увійди до наложниць твого батька, яких він залишив стерегти палацу, так бо ввесь Ізраїль спізнає, що ти став ненависним твоєму батькові, і скріпляться руки всіх, що з тобою.”
22 І нап'яли Авесаломові на покрівлі намет, і Авесалом увійшов до наложниць свого батька на очах усього Ізраїля.
23 Рада ж, що її в ті дні давав Ахітофел, була така, неначе слово Бога для тих, хто звертався до нього. Такою була всяка Ахітофелева рада так для Давида, як і для Авесалома.